

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **KAVERTRANS s.r.o.**, IČ 27746798, se sídlem Blansko, Svitavská 500, zastoupeného Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Brno, Moravské náměstí 15, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy České republiky**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2012, č.j. 276/2012-110-SDNA/3,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2012, č.j. 276/2012-110-SDNA/3, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 2.2.2012, č.j. DSH/1475/12 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci pod výrokem I. „podle § 35 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, a ustanovení § 35 odst. 2 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 89.000 Kč, za protiprávní jednání, které spočívá v tom, že dopravce

v souladu s přímo použitelným předpisem Evropských společenství, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85, v platném znění (dále jen „nařízení 561/2006“, nezajistil, aby J.K. a M.P., řidiči dopravcem provozovaného vozidla tovární značky DAF FT XF105.460, registrační značky ..., o celkové hmotnosti 18000 Kg, dodrželi denní odpočinek v souladu s článkem 8 odst. 5 nařízení 561/2006, když po skončení předchozího denního odpočinku v 05:52 hodin dne 12.4.2011 neměli uvedení řidiči v období 30 hodin tj. do 11:52 hodin dne 13.4.2011 denní odpočinek dle požadavku článku 8 odst. 5 nařízení 561/2006, v této době měli nejdelší dobu odpočinku v délce 7 hodin 19 minut. Tímto jednáním dopravce porušil ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě a dopustil se správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě. Pokuta se dále dopravci ukládá za to, že porušil ustanovení § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě, ve spojení s článkem 15 odst. 8 nařízení Rady EHS č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě, v platném znění tím, že nezajistil, aby J.K. a M.P. řidiči dopravcem provozovaného vozidla tovární značky DAF FT XF105.460, registrační značky ..., o celkové hmotnosti 18000 Kg, řádně vedli záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když dne 1.5.2011 umístili a používali v prostoru převodovky na snímači pohybu předávající signál celku na vozidle – záznamovému zařízení vozidla registrační značky ..., magnet hranolovitého tvaru, který měl vliv na funkci záznamového zařízení uvedeného vozidla. Prokazatelně zjištěné řízení vozidla těmito řidiči v osádce dvou řidičů, které bylo v pohybu, pak nebylo v paměti záznamového zařízení a na vložených kartách č. 0000000001XDF000 řidiče J.K. a č. 0000000001XDF000 řidiče M.P. nijak zaznamenáno, tím došlo k padělání a potlačování údajů v záznamovém zařízení vozidla registrační značky 4B75928 a na kartě č. 0000000001XDF000 řidiče J.K. a č. 0000000001XDF000 řidiče M.P.. Tímto jednáním se dopravce dopustil správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě. Pod výrokem II. byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč“.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 17.12.2012 do datové schránky a ač měl žalovaný generální procesní plnou moc žalobcova právního zástupce (udělenou též jako zvláštní plnou moc k zastupování ve správním řízení u prvoinstančního orgánu), tento zaslal rozhodnutí o odvolání nesprávně pouze žalobci, nikoli již jeho právnímu zástupci (který mj. podával odvolání). Pokud žalovaný považoval žalobcem udělenou plnou moc za plnou moc výlučně pro řízení před prvoinstančním orgánem, měl žalobce vyzvat k doložení plné moci pro řízení u odvolacího orgánu. Žalobce dále namítal, že nemůže souhlasit se závěrem, že nezajistil, aby řidiči K. a P. řádně vedli záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Jak je z obsahu spisu zřejmé, v tomto směru žalobce učinil absolutní maximum, které po něm lze jako po provozovateli autodopravy spravedlivě požadovat. Byť je zákonná úprava odpovědnosti za dodržování uvedených povinností v našem právním řádu nastavena jako odpovědnost objektivní absolutní, má žalobce za to, že i přesto měl správní orgán resp. též orgán odvolací, posuzovat případ individuálně a přihlídnout ke všem okolnostem případu, aby nedošlo ze strany

správního orgánu k nepřiměřeně tvrdému uplatňování práva. Žalobce uvedl, že si dovoluje podotknout, že řidič J.K., který vozidlo řídil v době nehody, byl Okresním soudem v Rokycanech (sp.zn. 1 T1/2012) odsouzen za nedbalostní přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1. odst. 2 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinu neoprávněného užití cizí věci podle § 207 odst. 1 trestního zákoníku, ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Trestným činem J.K. žalobci způsobil škodu ve výši několika set tisíc korun Českých, neboť zcela zdemoloval jeho nákladní automobil DAF FT XF, r.z.... Za této situace, kdy byl žalobce fakticky poškozeným z trestného činu, kterým mu byla způsobena škoda v řádu několika set tisíc korun českých, je naprosto neadekvátní, aby žalobce už v tak náročné situaci platil nepřiměřeně vysokou pokutu, na které fakticky nenese žádnou vinu. Pokud žalovaný ve svém odůvodnění konstatuje, že žalovaný se vypořádal s žalobcovými námitkami uvedením, že jím navrhované důkazy neprovede, když skutkový stav považuje za spolehlivě zjištěný a jím navrhované důkazy by podle názoru správního orgánu nevnesly do řízení jiné skutečnosti, nežli již zjištěné a zdokumentované, pak i tento závěr lze považovat za pouhou ničím nepodloženou spekulaci. V řízení nebyla vyloučena možnost, že došlo k poškození záznamového zařízení v důsledku nehody a že tedy tento fakt mohl způsobit nepřesnost v zaznamenaných údajích. Stejně tak nelze bez dalšího konstatovat, že samotná přítomnost magnetu ovlivnila schopnost záznamového zařízení ukládat potřebné informace a správní orgán mohl a měl alespoň vyslechnout řidiče k otázce, kdy absolvovali bezpečnostní překážky a rovněž kdo umístil na nákladní automobil magnet. Bez dalších spekulací nelze automaticky konstatovat, že magnet na automobil umístil řidič J.K., resp. nelze vyloučit možnost, že magnet byl na nákladní automobil umístěn později. Pokud se správní orgán alespoň pokusil vypořádat s námitkou tvrzením, že není rozhodující, kdo magnet do vozidla umístil, pak se správní orgán nijak nevypořádal s otázkou, v kterém okamžiku byl magnet do vozidla umístěn. Záznamové zařízení nelze považovat za jediný možný důkaz o tom, zda žalobce jakožto tuzemský dopravce nezajistil, aby řidiči vedli záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Stejně bez výsledku řidičů není možno konstatovat, že žalobce komukoli umožnil manipulovat se záznamovým zařízením, čímž by mohlo dojít k padělání, potlačení nebo zničení údajů na tomto zařízení. Správní orgán se tak dopustil nepodložené spekulace, která nemá oporu ve spise o tom, že magnet způsobil nesprávné zaznamenávání činnosti řidiče. Žalobce dále konstatoval, že bez ohledu na správnost otázky, zda skutečně ze žalobcovy strany došlo k porušení předpisů, jedná se v tomto případě o přílišnou tvrdost zákona a uloženou pokutu považuje žalobce za nepřiměřeně přísnou k rozsahu případného porušení zákona, kterou by měl správní orgán zmírňovat za použití institutu správního uvážení. Správní orgán je při určení výše pokuty povinen přihlídnout k závažnosti porušení předpisu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Zákon o silniční dopravě v ustanovení týkající se výše možné pokuty za takto spáchaný delikt nestanoví spodní hranici sankce, pouze sazbu maximální, z čehož možno vyvodit, že výsledkem správního uvážení o výši sankce může být stanovení pokuty výrazně nižší, až symbolické. Z uvedených důvodů tedy žalobce nesouhlasí se závěrem, že jím spáchaný (údajný) delikt možno považovat za delikt závažný, naopak je žalobce názoru, že pokud byl spáchán delikt, jednalo se o delikt (z jeho strany) nikoli závažný, delikt prostý závažných okolností a závažných následků. K deliktu došlo fakticky v souběhu s trestným činem řidiče J.K., kterému byl za jeho protiprávní jednání uložen trest odnětí svobody v trvání

12 měsíců, kdy tento byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let a správní orgán ve svém uvážení o výši sankce měl „nezávažnost“ žalobcova deliktu zohlednit a měl stanovit sankci výrazně nižší. Správní orgán byl povinen rozhodovat podle zásad přiměřenosti. Žalobce je malá rodinná společnost a pro její další rozvoj a činnost má uložená sankce charakter likvidační a v souvislosti se škodou, která byl způsobena trestným činem řidiče J.K. je ohrožena jeho další existence. Sankce ukládané v rámci správního řízení mají plnit především funkci preventivní, čili mají zabezpečit, aby k obdobnému jednání již nedošlo. Naplněním preventivní funkce ale není skončení či ohrožení činnosti v důsledku uložené sankce. Naplněním preventivní funkce je naopak pokračování činnosti, při které již v důsledku uložené sankce nebude docházet k porušování dotčených ustanovení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že plnou moc ze dne 11.1.2012 udělenou Mgr. Ing. H., vyhodnotil pouze jako zvláštní plnou moc omezenou k zastupování ve věci správního řízení u prvoinstančního orgánu, a nikoli pro celé správní řízení, tj. i odvolací řízení. Zároveň však je zřejmé, že se žalobce o napadeném rozhodnutí dozvěděl, když včas podal odvolání a žádná újma mu tak nevznikla. Žalovaný dále uvedl, že odpovědnost za porušení zákona o silniční dopravě je dána na základě objektivní odpovědnosti. Přitom podle žádného z ustanovení zákona o silniční dopravě se pro odpovědnost za správní delikt nevyžaduje zavinění dopravce. Dopravce se proto nemůže zprostit odpovědnosti poukazem na to, že řidiče proškolil a je schopen prokázat, že se řidič tohoto školení zúčastnil. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 35 odst. 1 písm. b) a § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě postačí spolehlivé zjištění o nedodržení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě a § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě, k čemuž v případě účastníka řízení došlo. Závěr o objektivní odpovědnosti dopravce bez možnosti liberačních důvodů potvrdil ve skutkové shodné věci i Nejvyšší správní soud (např. rozsudek č.j. 9 As 36/2007-59) a i Ústavní soud, který ve svém usnesení ze dne 28.4.2008, sp. zn. III ÚS 944/08, odmítl ústavní stížnost stěžovatele proti uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu jako zjevně neopodstatněnou. Konkrétní doby řízení, bezpečnostních přestávek a doby odpočinku jsou upraveny v Nařízení č. 561/2006, které nese název „o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti....“ a jeho cílem je i zlepšení pracovních podmínek řidičů a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, přičemž toto nařízení v bodě 20 preambule a v čl. 10 odst. 3 uvádí, že odpovědnost řidiče za nedodržení stanovených povinností v oblasti režimu práce řidičů nevylučuje odpovědnost dopravce a dále, že dopravce odpovídá za porušení, kterých se dopustili jeho řidiči, a to i tehdy, pokud se porušení dopustili v zahraničí. Nelze připustit, aby důkaz o proškolení řidiče zbavil dopravce odpovědnosti za to, že nezajistil, aby řidiči dodrželi stanovené režimy práce řidiče nebo způsob vedení záznamů o režimu práce řidiče, neboť dopravce může ústními příkazy před jízdou, telefonickými pokyny během odpočinku či jízdy, řidiči (ač proškolenému) dodržení stanovených dob nebo stanoveného vedení záznamů znemožnit. Zabezpečení školení je samozřejmou povinností žalujícího, avšak nemůže jej to zbavit odpovědnosti za nezajištění uvedených povinností. Ostatně i skutečnost, že došlo k dopravní nehodě (při níž pak byl kontrolován i režim práce řidičů) mohla být právě důsledek nedostatečného odpočinku řidiče (zda řidič odpočinek měl či nikoli však nelze zjistit, když pro den kontroly činnost

záznamového zařízení byla ovlivněna magnetem). Žalovaný dále uvedl, že žalobce ve svém vyjádření k zahájenému řízení o pokutě navrhoval provést znalecký posudek, který by ukázal, nakolik lze brát data ze záznamového zařízení v potaz, dále žádal výslech řidičů K. a P. a též výslech (blíže neuvedených) zaměstnanců společnosti žalobce o tom, že řidiči jsou proškoleni a je jim dodržení předpisů umožňováno. Prvoinstanční orgán se ve svém rozhodnutí s námitkami vypořádal tak, že uvedl, že navrhované důkazy by nemohly do věci vnést jiné skutečnosti, když skutky jsou zjištěny a prokázány dostatečně. Žalovaný se s tímto názorem ztotožnil, neboť znalecký posudek by nemohl změnit nic na skutečnosti, že v okamžiku kontroly 1.5.2011 byl na snímači pohybu převodovky umístěn magnet. Co se týče druhého skutku, tj. nedodržení dob odpočinku, k tomu došlo dne 12.-13.4.2011. Magnet však byl ve vozidle konstatován dne 1.5.2011 a porušení § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě z důvodu nezajištění řádného vedení záznamů se vztahuje jen na den 1.5.2011. Ve správním řízení se v žádném okamžiku neuvádí, že by magnet ovlivňoval i záznamy z předchozích dnů. Jednak pro takové tvrzení nejsou žádné důkazy a na druhou stranu by tím účastník řízení tvrdil, že v předchozích dnech nezajistil řádné vedení záznamů o režimu práce řidičů, což by opět bylo porušením předpisů. Na základě uvedeného se ke dnům 12.-13.4.2011 znalecký posudek o vlivu magnetu na činnost tachografu vypracovávat opět nemusí. Výslech zaměstnanců včetně řidičů o proškolení a umožnění dodržovat předpisy nemohl ovlivnit zjištěné skutečnosti, tj. že řidiči odpočinek nedodrželi a že tachograf v okamžiku kontroly zaznamenával údaje pod vlivem magnetu. Správní orgány tvrzení žalobce, že řidiče školí, nikterak nezpochybnil. V souladu s nařízením č. 3821/85 čl. 13 zaměstnavatel, tj. žalobce, odpovídá za správné fungování a používání záznamového zařízení, tj. tachografu, a podle čl. 15 odst. 8 se ve vozidle nesmí nacházet žádný přístroj umožňující provádět manipulace se záznamovým zařízením či zaznamenávanými údaji. Již sama přítomnost magnetu na snímači převodovky je proto porušením předpisu. K tomu ale přistupuje i skutečnost, že v okamžiku kontroly bylo zjištěno, že u vozidla resp. řidiče po dopravní nehodě, ke které došlo při jízdě vozidla, tachograf vykazoval odpočinek, tj. nezaznamenával jízdu, a tudíž zaznamenával nesprávně. O nepodloženou spekulaci se proto jednat nemůže. Není důležité, kdo magnet do vozidla umístil, skutečností je, že se ve vozidle magnet nacházel a byl schopen ovlivňovat činnost záznamového zařízení, což ostatně napověděla i situace, kdy v okamžiku nehody záznamové zařízení nevykazovalo jízdu vozidla, ačkoliv ji vykazovat mělo. Žalovaný dále uvedl, že shledal výši pokuty plně odpovídající prokázaným skutečnostem. Oba spáchané skutky jsou velmi závažné, tj. jak nezajištění dodržení doby odpočinku (za které je možné podle právní úpravy účinné do 31.5.2012 uložit pokutu až do 500.000 Kč), tak nezajištění řádného vedení záznamů o režimu práce řidičů. Použití magnetu (kterým došlo k nezajištění řádného vedení záznamů) pak, ačkoliv jej zákon o silniční dopravě podle § 35 odst. 1 umožňuje sankcionovat pokutou až do výše 100.000 Kč, kvalifikuje Nařízení EU č. 1071/2009 v příloze č. IV jako jedno z nejzávažnějších porušení předpisů v oblasti sociální legislativy vůbec. O jeho závažnosti svědčí skutečnost, že od 1.6.2012 lze nezajištění řádného vedení záznamů (kam spadá i zjištění existence magnetu) sankcionovat až do 500.000 Kč a kromě toho je krajský úřad povinen vést správní řízení o určení, zda uložení pokuty z tohoto důvodu je nebo není důvod ke ztrátě dobré pověsti dopravce, která pak přímo vede (je-li konstatována) ke zrušení koncese k provozování silniční dopravy. V době kontroly žalobce však bylo možné uložit za existenci magnetu na snímači převodovky, tj. za nezajištění řádného vedení záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, pokutu do výše 100.000 Kč, za nedodržení doby řízení pak až do 500.000 Kč. Uložená pokuta ve výši 89.000 Kč je tak zcela

odpovídající případu. V této situaci, i když protiprávní stav netrval dlouho ani nebyla způsobena škoda, zhodnotil žalovaný situaci tak, že využití magnetu přímo vede k obelhávání kontrolních orgánů, neboť neumožňuje kontrolním orgánům zjistit skutečnou dobu režimu práce řidiče. Žalovaný se tak plně ztotožnil nejen s kvalifikací případu, ale i výší uložené pokuty.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud předně neshledává nedůvodnou námitku žalobce o nesprávném doručení napadeného rozhodnutí. Z pohledu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu slouží institut oznámení napadeného rozhodnutí k seznámení se s obsahem napadeného rozhodnutí tak, aby měl žalobce dostatek času na podání a formulaci žaloby. Tuto je na základě ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. žalobce povinen podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Vzhledem k tomu, že se žalobce spolu se svým zástupcem s obsahem napadeného rozhodnutí seznámil, když v zákonem stanovené lhůtě podal žalobu, přičemž netvrdil, že by mu nedostatek času bránil v možnosti řádné formulace žalobních bodů a tato skutečnost nevyplývá z obsahu žaloby ani žádného dalšího podání žalobce, i vada v doručení není vadou, kterou by žalobce mohl být jakkoli zkrácen na svých právech.

Podle § 35 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 100 000 Kč dopravci, který nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a údaj o době odpočinku nebo nezajistí jeho řádné vedení, pokud je povinen jej vést podle § 3 odst. 3. Podle § 35 odst. 2 písm. b) téhož zákona dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který nezajistí dodržování stanovené doby řízení vozidla, bezpečnostních přestávek a doby odpočinku při práci řidičů.

Odpovědnost za správní delikty zmíněné v citovaných ustanoveních zákona o silniční dopravě, je odpovědností objektivní.

Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 24.1.2008, č.j. 9 As 36/2007-59 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu po č. 1533 v č. 4/2008), že „*odpovědnost právnických osob a fyzických osob při výkonu podnikání nebo v souvislosti s podnikáním za správní delikt ve veřejném právu má převážně*

objektivní charakter a nastupuje naplněním skutkové podstaty příslušného deliktu. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby (nebo fyzické osoby jako podnikatelského subjektu) tedy v naprosté většině případů není zavinění. Platná právní úprava zpravidla nezná liberační důvody, jejichž uplatněním by se tato osoba zprostila odpovědnosti. K vyvození odpovědnosti stačí pouhý fakt porušení či nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jeho základě. Tato odpovědnost, někdy označovaná jako absolutní, však s sebou vždy přináší riziko nepřiměřené tvrdosti a možné nespravedlnosti (Mates P. a kol.: *Základy správního práva trestního*, C.H. Beck, 3. vydání, Praha 2002, s. 102). Proto v souladu s judikaturou správních soudů v obecné rovině nelze možnost liberace odpovědného subjektu (zproštění odpovědnosti za určitých okolností) zcela vyloučit“. Rozsudek byl ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikován s touto právní větou: „Nesplnění povinnosti tuzemského dopravce zajistit dodržování dob řízení vozidla, bezpečnostních přestávek a doby odpočinku řidičů daných mezinárodní úmluvou zakládá naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 35 odst. 2 písm. b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. K naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu dochází za předpokladu, že nedodržení doby řízení, bezpečnostních přestávek a doby odpočinku řidičů bylo spolehlivě prokázáno. Odpovědnost za posuzovaný delikt je odpovědností za výsledek, neboť chráněný zájem, tj. zdraví a život všech účastníků silničního provozu, v tomto případě převažuje nad rizikem, že případné svévolné protiprávní jednání řidiče půjde k tíži dopravce“. Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a doplňuje, že to, co bylo vysloveno ve vztahu k ustanovení § 35 odst. 2 písm. b) silničního zákona platí i ve vztahu k ustanovení § 35 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť Nejvyšším správním soudem chráněný zájem je zde totožný.

Na základě v předchozích dvou odstavcích uvedených závěrů nelze shledat důvodnými námitky žalobce, o tom, že „učinil absolutní maximum, které po něm lze jako po provozovateli požadovat“, že jeden z řidičů byl „odsouzen za nedbalostní přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1. odst. 2 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečiny neoprávněného užití cizí věci podle § 207 odst. 1 trestního zákoníku, ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku“, že žalobci byla tímto řidičem způsobena škoda „ve výši několika set tisíc korun českých“ a že žalobce „fakticky nenese žádnou vinu“. Žádná z těchto skutečností totiž není jakkoli způsobila ovlivnit výsledek, ke kterému došlo, tj. k jednání, které bylo kvalifikováno jako porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) a § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě.

Shora uvedené závěry mají dopad i do hodnocení nedůvodnosti dalších námitek žalobce zpochybňujících správními orgány provedené dokazování, resp. neprovedení žalobcem navržených důkazů.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „námitku odvolatele, že se KÚ nezabýval otázkou, kdo magnet do vozidla umístil, odvolací orgán nepřijímá. Není důležité, kdo magnet do vozidla umístil, skutečností je, že se ve vozidle magnet nacházel a byl schopen ovlivňovat činnost záznamového zařízení, což ostatně napověděla i situace, kdy v okamžiku nehody záznamové zařízení nevykazovalo jízdu vozidla. Odvolací orgán proto shodně s KÚ nepovažuje zjišťování skutečnosti, kdo magnet do vozidla umístil za důležité. K

námitce odvolatele, že data stažená ze záznamového zařízení nepovažuje za směrodatná, když na záznamovém zařízení byl umístěn magnet, přičemž navrhuje zpracování těchto údajů znalcem, odvolací orgán nepřijímá. Nedodržení dob odpočinku se vztahovalo ke dni 12.-13.4.2011. Magnet však byl ve vozidle konstatován dne 1.5.2011 a porušení § 3 odst. 3 zákona o SD z důvodu nezajištění řádného vedení záznamů se vztahuje jen na den 1.5.2011. Ve správním řízení se v žádném okamžiku neuvádí, že by magnet ovlivňoval i záznamy z předchozích dnů. Jednak pro takové tvrzení nejsou žádné důkazy a na druhou stranu by tím účastník řízení tvrdil, že v předchozích dnech nezajistil řádné vedení záznamů o režimu práce řidičů, což je taktéž porušením předpisů“.

Soud nemá za to, že by tyto závěry byly z pohledu námitek žalobce jakkoli nezákonné, tedy že by slovy žalobce došlo k „*nepodloženým spekulacím správních orgánů*“.

Na základě ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Správní orgán je povinen zjistit skutkový stav věci tak, aby zde neexistovaly objektivní pochybnosti o tom, že zjištěný skutkový stav se odehrál jinak.

Ve vztahu k záznamovému zařízení bylo při dopravní nehodě dne 1.5.2011 zjištěno, že záznamové zařízení nevykazovalo jízdu vozidla a současně, že se „*v prostoru převodovky na snímači pohybu předávající signál celku na vozidle – záznamovému zařízení vozidla registrační značky 4B75928, magnet hranolovitého tvaru*“. Za situace, kdy nebylo zjištěno, že by záznamové zařízení bylo nefunkční i v předchozí dny, je zjištění, že záznamové zařízení vykazovalo stav bez jízdy ve spojení se současnou přítomností magnetu právě ve zjištěném místě, dostatečným pro závěr o porušení ustanovení § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě.

Provedení výsledku řidičů za účelem zjištění, „*kdo umístil na nákladní automobil magnet*“, je nedůvodné, neboť ve vztahu k odpovědnosti žalobce není podstatné, kdo konkrétní magnet do automobilu umístil, nýbrž skutečnost, že se zde magnet v době nehody nacházel. Spekulativní námitka o to, že „*nelze vyloučit možnost, že magnet byl na nákladní automobil umístěn později*“ je vyvrácena protokolem o výsledku kontroly Policie ČR ze dne 1.5.2011, ve kterém je „*nalezení magnetu na snímači digitálního tachografu*“ zmíněno a k protokolu je připojena taktéž jeho fotodokumentace. Nic nenásvědčuje tomu, že by se magnet ve vozidle nenacházel v okamžiku dopravní nehody.

Pokud jde o výsledky řidičů za účelem zjištění „*kdy absolvovali bezpečnostní přestávky*“, je i tato námitka nedůvodná. Z ničeho nevyplývá, že by záznamové zařízení nebylo funkční ve dnech 12.4.2011 a 13.4.2011. Údaje zapsané záznamovým zařízením, které ostatně byly jedním z podkladů správních rozhodnutí, jsou ve spojení s povinností dopravce zajistit řádné vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a údaj o době odpočinku, nezastupitelným důkazem o dodržování právních předpisů na úseku silniční dopravy. Nevyplývá-li například ze zmatečnosti zapsaných údajů nefunkčnost záznamového zařízení, nelze obsah těchto záznamů relativizovat například provedení výsledku řidičů.

Záznamové zařízení se v automobilu nachází právě z toho důvodu, aby údaje o skutečné době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a o době odpočinku, nemohly být následně zpochybňovány. V případě žalobce žádná zmatečnost v zapisovaných údajích zjištěna nebyla. Za této situace nebyl žádný důvod provádět nadbytečné svědecké výpovědi řidičů. Obdobně je nezbytné považovat za nedůvodnou spekulativní námitku žalobce o tom, že „*dopravní nehoda mohla zapříčinit nepřesnost v zaznamenaných údajích*“. Z ničeho nevyplývá, že by vlivem dopravní nehody došlo ke ztrátě průkaznosti zapsaných údajů, resp. zmatečnosti v zapsaných údajích.

Nedůvodnou je i námitka o tom, že „*bez výsledků řidičů není možno konstatovat, že žalobce komukoli umožnil manipulovat se záznamovým zařízením*“, když pro rozhodnutí nebylo podstatné, zda žalobce komukoli umožnil manipulovat se záznamovým zařízením, nýbrž prostý stav, že záznamové zařízení v době nehody vykazovalo stav bez jízdy, ač při jízdě k dopravní nehodě došlo.

K dalším námitkám žalobce je nezbytné uvést, že uložená pokuta není „*přílišně tvrdá ani nepřiměřeně přísná*“.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že „*při stanovení pokuty postupoval správní orgán v souladu s ustanovením § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, ve prospěch dopravce přihlédl ke skutečnosti, že se jednalo o jednorázové zjištění u dvou řidičů. Dopravní úřad konstatuje, že použití takového zařízení, které má vliv na správnou funkčnost záznamového zařízení, hodnotí jako velmi závažné porušení zákona o silniční dopravě a nařízení 3821/85 jako přímo použitelného předpisu, neboť takové jednání je konáno úmyslně ve snaze padělat a potlačovat faktické údaje v záznamovém zařízení a na kartě řidiče, kdy skutečný stav jeho činnosti neodpovídá záznamu na jeho kartě a v záznamovém zařízení vozidla. Dochází tak razantně k oslabení pozice kontrolních orgánů dohlížejících na dodržování sociálně právních předpisů pro provozování dopravy přijatých za účelem harmonizace podmínek hospodářské soutěže, zlepšení pracovních a sociálních podmínek řidičů a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Nedodržení denního odpočinku vzhledem k jeho rozsahu (do vyžadované normy 9 hodin absentuje časový úsek 1 hodina 21 minut) dopravní úřad považuje za závažné porušení nařízení 561/2006. Obecně nezajištění dodržování norem nařízení 561/2006, přijatých za účelem harmonizace podmínek hospodářské soutěže, zlepšení pracovních a sociálních podmínek řidičů a bezpečnosti provozu na komunikacích, u řidičů dopravcem provozovaných vozidel, považuje dopravní úřad za vážné porušení zákona o silniční dopravě, který na toto nařízení přímo odkazuje, neboť vede ke zhoršení uvedených důvodů přijetí nařízení 561/2006. Závažnost jednání byla dopravním úřadem posouzena v souladu s vyhláškou č. 522/2006 Sb. o státním odborném dozoru a kontrolách v silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, kde je řešené protiprávní jednání zařazeno v části D „Doby odpočinku“ ve skupině D5 v části J „Podvodné jednání“ ve skupině J1 přílohy 8 této vyhlášky rovněž jako velmi závažné porušení nařízení 3821/85. Po zhodnocení uvedeného dopravní úřad uložil pokutu ve výši 89.000 Kč. Dopravní úřad se domnívá, že pokuta uložená v této výši je dostatečnou a přiměřenou sankcí vzhledem k vysoké závažnosti skutku a výrazně přispěje k dodržování právních norem při provozování silniční dopravy dopravcem*“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „co se týče výše pokuty, pak odvolací orgán shledal výši plně odpovídající prokázaným skutečnostem. Oba spáchané skutky jsou velmi závažné, tj. jak nezajištění dodržení doby odpočinku, tak nezajištění řádného vedení záznamů o režimu práce řidičů. Nezajištění dodržení doby odpočinku umožňoval zákon o SD účinný do 31.5.2012 podle § 35 odst. 2 sankcionovat pokutou až do výše 500 000 Kč (což umožňuje v současné době), použití magnetu pak, ačkoliv jej zákon o SD podle § 35 odst. 1 umožňuje sankcionovat pokutou až do výše 100 000 Kč, kvalifikuje Nařízení EU č. 1071/2009 v příloze č. IV jako jedno z nejzávažnějších porušení předpisů v oblasti sociální legislativy vůbec. V této situaci, i když protiprávní stav netrval dlouho ani nebyla způsobena škoda, zhodnotil odvolací orgán situaci tak, že využití magnetu přímo vede k obelhávání kontrolních orgánů, neboť neumožňuje kontrolním orgánům zjistit skutečnou dobu režimu práce řidiče. Odvolací orgán se tak plně ztotožnil nejen s kvalifikací případu, ale i výší uložené pokuty“.

Soud má za to, že z pohledu námitek žalobce nelze shora uvedeným závěrům správních orgánů cokoli vytknout.

Správních deliktů, kterých se dopustil žalobce, je možné se dopustit nespočtem možných způsobů jednání. Ve vztahu k výši uložené sankce je podstatné zabývat se tím, jakým konkrétním jednáním došlo k naplnění jejich zákonných znaků. V případě žalobce došlo k naplnění znaků správních deliktů tím, že došlo k nedodržení stanoveného nezbytného denního odpočinku řidičů, kdy namísto 9 hodin bylo čerpáno o 1 hodinu a 21 minut méně a současně, že v době dopravní nehody byl v automobilu umístěn magnet ovlivňující funkčnost záznamového zařízení. Tato jednání soud ve shodě se správními orgány a ze stejných důvodů zmíněných v jejich správních rozhodnutích považuje za jednání závažné, nikoli za jednání „nezávažné“. Došlo jednak k výraznému zkrácení doby denního odpočinku, tak ke zkreslení záznamu prováděného záznamovým zařízením, kdy v případě, kdy by k dopravní nehodě nedošlo, byl by pro další záznamy vykazován stav, jako by k jízdě vůbec nedošlo. Tato pochybení nelze nijak zlehčovat. Došlo jimi k přímému dotčení chráněného zájmu, a to způsobem, který vykazuje vysokou míru společenské nebezpečnosti. Uloženou pokutu ve výši 89.000 Kč z 500.000 Kč možných tak není možné považovat za „přílišně tvrdou ani nepřiměřeně přísnou“, když zde pro správní orgány zůstává dostatečný prostor pro zohlednění závažnějších jednání (>89.000 Kč - 500.000 Kč), stejně tak jako méně závažnějších (0 - 89.000 Kč).

Soud nehledal důvodnou ani námitku o likvidačním charakteru uložené pokuty. Žalobce tuto námitku formuloval zcela obecně s tím, že je „ohrožena jeho další existence“ aniž by však popsal své majetkové poměry a hospodářskou situaci. Nelze tak vůbec dospět k závěru, že by jeho obecné tvrzení skýtalo oporu pro závěr o likvidačním charakteru uložené pokuty. Nelze pominout ani tu skutečnost, že žalobce byl v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě vyzván, aby prokázal své majetkové poměry. Ani zde však žalobce neprokázal, že by nedisponoval dostatečnými prostředky na úhradu uložené pokuty, když bylo zjištěno, že jen běžný zůstatek na bankovních účtech výši pokuty několikrát přesahoval.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení navržených důkazů.

Soud neprovedl žádný ze žalobcem a žalovaným navržených důkazů, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. března 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová